

נראה אור

פרשת בהעלותך תשפ"ב

גליון קכא שנה ג

באר רבנו"ק מלעכוויטש קידינו

{ שניני אור }

זה עתה שבנו מהר סיני, חג נעלה ומרומם עבר עלינו בחדס ה', אירת שמחה והתעלות מיוחדת הורגשה בינונינו, כעת עלינו לדעת כיצד ממשיכים את האור הגדול לימי המעשה. בפסוקי התורה ובדברי חז"ל נתבאר בארוכה כיצד התכוננו ישראל למתן תורה ומה היו מעשיהם בעת המעמד הגדול, אך כאשר ברצוננו לדעת מהי ההתנהגות הראויה לאחר מתן תורה עלינו להתבונן כיצד נהגו ישראל בשובם ממעמד הר סיני, אמנם האמת שכבר בשבועות עצמו מציינים אנו את מעשיהם של ישראל בעת ההיא.

ידועים דברי המשנה ברורה בטעם אכילת מאכלי חלב בחג השבועות, על כי בחזרת בני ישראל ממתן תורה לא היו ישראל יכולים לאכול בשר, היות וכל כליהם בלועים היו מנבלות וטרפות שאכלו לפני קבלת התורה ולכן אכלו מאכלי חלב. אמנם עדיין יש להתבונן מה מקום לעשות זכר לאכילה זו הנראית יותר כענין טכני, אך בהתבוננות עמוקה יותר נמצא כאן דרך נכונה להתנהגותנו אחר מתן תורה.

בשיחתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א במסגרת יום עיון לצוות ישיבתנו הק' לצעירים שהתקיים השבוע, עמד אדמו"ר שליט"א על תמיהה זו ונתבאר הענין באופן נפלא, כאשר עמדו ישראל קודם קבלת התורה ודאי הכינו עקריות הבית סעודה גדולה כדי המלך לשמוח ולעלות כראוי במתנה הגדולה אותה עומדים הם לקבל מהש"ת, אך כאשר שבים הם לביתם אחר המעמד הנשגב אסורים הם לאכול את כל מעדני הבשר שמבעוד יום היו מוכנים, זאת שאכלו הם מאכלים המותרים עליהם אכן אינו חידוש שעלינו לציין, המיוחד הוא מה וכיצד אכלו הם במקום הסעודה הגדולה שהכינו.

כאשר נוכחו הם שההשקעה הגדולה בהכנת הסעודה ירדה לטמיון היו אמורים הם להצטער ובלית ברירה להסתפק במאכלי חלב - מה שיותר אף אחר מתן תורה, אילו זו היתה הרגשתם בסעודה החלבית אזי לא היינו מותרים כל זכר ורושם לסעודת האכזבה.

מוכח מזה ששמחה גדולה ועצומה היתה מנת חלקם של בני ישראל על אשר בחר בנו מכל העמים ורוממנו מכל לשון, מה שלגויים מותר לנו אסור - שאני נכרים דחביל גופייהו, בהרגשה נעלית זו אכלו הם את מאכלי החלב, בשמחה ובהתרגשות אין סופית.

בשובנו ממתן תורה לימי המעשה, ליישום בפועל של עול תורה ומצוות שקבלנו בסיני, עלינו להתבונן כיצד נהגו ישראל בפגישתם הראשונה עם קיום רצונו ית', זכור נזכור כי מה שלגויי הארצות מותר לנו אסור, מופרשים ומרוממים אנו מהם, עם סגולה אנו אשר בנו בחר א-ל, בשמחה בששון ובאהבה נקבל על עצמו עול תורה ומצוות.

{ זכרות קודש }

קיום רצונו יתברך בהכנעה בכל מצב

אמר לו אוהבו ראיתי את כל הכבוד הזה שבה עמך ונתביישתי והטמנתי כל מה שהתקנתי וכו', אמר לו המלך חייך שאני פוסל את כל כלי שהבאתי ובשביל אהבתך איני משתמש אלא בשלך, וכן הקב"ה כולו אורה שנאמר (ויאל ב. כג) ונהורא עמה שרא והוא אמר לישראל התקינו לי מנורה ונרות וכו'.

דברי המדרש אלו מורים דרך הישר בעבודת איש יהודי, שמחד גיסא יתבונן וידע שעבודתו היא ככלי הדיוטות ואינו ראוי ואינו כדאי לעבוד לפני מלך מלכי המלכים, וכי מה חשיבותו לפתוח פיו בדיבורי תורה ותפלה לפני יתברך, וביותר בהתבוננו בעבודת הצדיקים שבגודל דבקתם בהשם יתברך זכו בעבודתם להעלות כל העולמות לקשט הכלה העליונה ולייחד קוב"ה ושכינתיה, אבל אנו קטני ערך ודל כחנו לפתוח פינו ולבנו בתפלה ובעבודת הבורא, ובדאי אין עבודתנו ראויה להיות כלי שמשמש בה המלך.

אמנם מאידך גיסא יתחזק וידע שבשבילו נברא העולם, כי אמנם באמת אין כל טעם והגיון שיחפץ הקב"ה בעבודת קרוצי חומר, אבל כך גזרה חכמתו יתברך שיקבל תענוג מכנסת ישראל כדברי חז"ל (אכ"ד א, לג), תנו עוז לאלקים (תהלים סח, לה) ישראל נותנים כח בפמליא של מעלה. ואף כי באמת אין חסר כלום לפני יתברך ונהורא עמה שרא, מתעורר לפניו תענוג ושמחה על ידי עבודת התחתונים, ולכן אף שאין כליו דומים כלל לכלי המלך אמר לו המלך חייך שאני פוסלת את כל כלי שהבאתי ובשביל אהבתך איני משתמש אלא בשלך. ודוקא מתוך שפלותו תעלה עבודתו לרצון בקיום רצונו יתברך, כי ה' אמר לשכון בערפל לקבל תענוג מעבודת הדיוט הנגש בהכנעה לעשות רצונו.

«המשך בעמוד הבא»

על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו וגו', ובהאריך הענן על המשכן ימים רבים ושמרו בני ישראל את משמרת ה' ולא יסעו, ויש אשר יהיה הענן ימים מספר על המשכן וגו' (יח - טו, ב). באור החיים הק' מאריך בביאור הכתובים הבאים ללמד שבחן של ישראל שהיו חפצים באשר יחפץ ה', שמטבע האדם בעת שחונה זמן רב בדרכו כבר חפץ להמשיך בנסיעתו, ובעת שנוסע זמן רב חפץ כבר לחנות ולפוש. אמנם ישראל בטלו רצונם לגמרי לרצון יוצרם ואף בעת שנסעו זמן רב לא היה בהם רצון לחנות קודם חניית הענן, ובעת שחנו זמן רב לא חפצו ליסע קודם שנעלה הענן, וכן בנסיעתם אחר חנייה קצרה או חנייתם אחר נסיעה קצרה היו ברצון שלם היות וזהו רצונו יתברך. ואף חנייתם אחר נסיעה ארוכה או נסיעתם אחר חנייה ארוכה לא היו מתוך רצון גופם לחנות או ליסע, כי אם בשלמות הרצון לקיים דבר ה'.

דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, ויעש כן אהרן וגו' (א-ב, ט), וברש"י מגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

באהבת ה' אותנו חפץ ומתענג בעבודתנו

איתא במדרש (במדבר טו, ח) זהו שאמר הכתוב (תהלים קלט, יב) גם חושך לא יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשיכה כאורה ולנו אומר בהעלותך, למה הדבר דומה למלך שהיה לו אוהב, א"ל המלך תדע שאצלך אני סועד אלא לך ותקן לי, הלך אוהבו והתקין מטה של הדיוט מנורה של הדיוט ושלחן של הדיוט, כיון שבה המלך באו עמו שמשין סבבו מיכן ומיכן מנורה של זהב לפניו, כיון שראה אוהבו את כל הכבוד התבייש והטמין את כל מה שהתקין לו וכו', אמר לו המלך לא אמרתי לך שאצלך אני סועד למה לא התקנת לי כלום.

דין טמא מת בפסח ראשון

ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם וגו', דבר אל בני ישראל לאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש וגו' (טו - י, ט). בחידושי הרי"מ דייק מלשון רש"י אשר מקורו בספרי שכתב ראויה היתה פרשה זו להאמר ע"י משה כשאר כל התורה כולה אלא שזכו אלו שתאמר על ידיהן שמגלגלין זכות ע"י זכאי, ואילו בפרשת נחלות שנתחדשה ע"י בנות צלפחד כתב רש"י (במדבר כז, ז) כך כתובה פרשה זו לפני במרום, כי התורה כולה כבר היתה לפני הקב"ה קודם שנברא העולם אלא שצירופי התיבות נעשו אח"כ, שנכתבו כל עניני התורה ומצוותיה באופן הראוי להנהגת בני ישראל בעוה"ז. ואילו אנשים אלו ע"י תשוקתם וזעקתם למה נגרע זכו לכתוב פרשה חדשה בתורה שלא היתה כתובה קודם לכן. יש לעיין בשלמא מה שיכול הטמא להקריב פסח שני לא נאמר בפרשת פסח ראשון בפרשת בא כי נתחדש עתה ע"י זעקתם, אבל לכאורה מדוע לא נתבאר שם הדין שאין טמא לנפש יכול להקריב קרבן פסח ראשון כאשר נאמר שכן נכר וערל לא יאכלו בו (שמות יב, מג - מח).

יש לבאר שפרשת פסח ראשון לדורות נאמרה לישראל במצרים קודם קבלת התורה אשר זכו אז לחירות ממלאך המות (עירובין נד), ולכן לא היה מן הצורך לומר להם שאין טמא מת אוכל בו. רק אחר שחטאו וחזרו לקלקולם, נאמר להם בשנה השנית שטמא לנפש אין עושה פסח ראשון כי אם פסח שני.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, בהעלותך תשע"ז - אור הגנוז, ליל שבת

הרה"ק רבי אהרן מקארלין זי"ע בעל מחבר ספר הקדוש בית אהרן מאה וחמישים שנה להסתלקותו - טו"ב סיון תרל"ב

ידיעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ וגו'. כמה טפחים הוא המרחק של המוח אל הלב, אמנם מן הידיעה עד שנכנסים ללב - אריין גיין און הארצן אריין, הוא כמרחק מהשמים עד לארץ...
פרי ישע אהרן

עצמית להשגות ומדרגות - 'קינדערלאך! קיין צדיקים וועט איר שוין נישט זיין, נאר וואס דען ווילן מיר פון אייך אז איהר זאלט זיין ערליך און גאט'ס פארטיג - בניי! צדיקים כבר לא תהיו, רק זאת אבקש ממכם - ידאת אלקים', כך קרא פעם רבינו לאנשיו.

כי דרישת מדרגות ומחשבה כי ביכולתנו להיות צדיקים, רק יפילו את האדם לעצבות ומרה שחורה כשלא זוכה לכך, על כן יש לנו לעבדו ית' בביטול מתוך אמונה ברורה כי זהו רצונו ללא שום הבנה כמאמר רבינו בעצמו 'עבודתנו היא כחילי הצבא, במסירות נפש! בציות גמור למצווה עלינו!' - שצריך לייגע עצמו בעבודות עד שתהא שלהבת עולה מאליה, כי ממילא יעלה ההתלהבות ולא שיתכוון לזה!

בית אהרן תצוה

מורה מורנו הרב ר' אהרן. כך כינה מרן הס"ק מלעכוויטש זי"ע את רבינו בעת הכנסו לברית המילה, נוהג היה איתן אדונו הס"ק זי"ע לנסוע על ל"ג בעומר יחד עם רעו הקרוב ומחותנו רביה"ק הרא"ש מסטאלין זי"ע, כשמרן הס"ק יוצא מביתו אשר בלעכוויטש ונוסע דרך סטאלין למעז'בוז, בשנת תרס"ב כשנכנס מרן הס"ק לבית רביה"ק מסטאלין אמר לו הקדוש כי בשנה זו איננו יכול לנסוע שכן מצפים לשמחה במעונו בקרוב.

אמר לו רבינו 'זאל זי ווארטין - שתחכה...' ואכן נסעו למעז'בוז ל"ג בעומר וכדרכם התעכבו בצל הקודש עד פרוס חג השבועות, בער"ח סיון הגיע מברק למעז'בוז כי בן נולד לקדוש מסטאלין, פטרם הרה"ק לשלום וציווה אף למרן הס"ק להשתתף בברית, באמרו שאם היה בכוחו היה משתתף בעצמו בשמחה.

במעמד הברית שהתקיים ביו"ט שני של גלויות כיבד הרא"ש מסטאלין את מרן הס"ק בסנדקאות ובברכות, בקריאת השם אמר מרן ויקרא שמו בישראל 'מורה מורנו רבי אהרן', פחד גדול נפל על הציבור, אנשים אשר היו שם העידו כי ההרגשה היתה כי המשיך מרן מלעכוויטש לרוך הנימול את נשמתו של זקנו - מרן הגדול והקדוש מקארלין.

לאחר הברית בקש אבי הילד ממרן הס"ק - ברודער! בענטש דעם קינד - אחי! ברך את היניק! נענה מרן הס"ק וברך את הילד 'דוא זאלסט זיך נישט נארין, גאט נישט נארין, און לייט נישט נארין - בל תרמה את עצמך, את הבורא ואת בני האדם...' - מן הידיעה עד שנכנסים ללב... כל ימיו של רבינו החדיר והשריש באנשיו את נקיות הדעת, נקיות הדבקות.

עוד בירכו הס"ק באותו מעמד: מבית לבית תסוב, שבעה שבועות תלך בכתונת אחת, אך שומר הברית תהיה! לימים כשספרו זאת לפני רבינו, נענה ואמר: דעמאלטס איז גיבארין גיווארין דער צדיק'ל.

חלק ניכר מעובדות הקודש אשר לפנינו, הם מאשר זכינו לשמוע מפ"ק של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א במהלך השנים.

יברך את בית אהרן

לידתו בקדושה לאביו הקדוש מסטאלין ולאמו הצדקת פייגא, כאמור, כבר ביוצאו מבטן אמו העידו עליו צדיקים כי לגדלות נועד הוא, רביה"ק מסטאלין אמר פעם דא"ח על שולחנו ונכנס באמצע הדיבורים בנו הילד אהרן ואמר דבר אחד בתוך דברי אביו, הניח האב את ידו על ראש הבן ואמר 'אשרי הדור שיזכו שתהיה אתה מנהיג וראש עליהם'.

במוצאי שבת קודש האחרון להסתלקותו אמר מרן הרא"ש שהתרגום מפרש עה"פ 'שאבתם מים בששון ממעיני הישועה' - ותקבלון אולפן חדת בחדוא מבחירי צדיקיא, ופירש מרן בחירי צדיקיא הכוונה היא ל'יונגע צדיקים' היינו שיהיה רבינו ראש ומנהיג לאלופי ישראל.

ואכן בהסתלקות אביו הק' ביום כ"ו תשרי תקפ"ז נעשה רבינו ראש וראשון לאלפי ישראל, אש ליהוה הבעיר הוא בליבות בניו - תלמידיו, העמיד הוא עדרים עדרים של עובדי ה' מופלגים מתוך פשטות ותמימות ללא שום כוונה ופניה

אהרן קדוש ה'

מי יפאר גודל פאר קדושת השבתות והימים טובים אצל רבינו, עד שהתבטא אחד מהחסידים בערגה: הלוואי שבגן עדן יהיה לנו הטעם כאשר היה לנו אצל רבינו בשוררו 'כל מקדש' בליל שבת, ואף אמר רבינו שמי שאין לו הרהורי תשובה בזמרו 'כל מקדש' אין לו שום תקנה בשבילו.

בעירו היו שני אברכים ממונים על העירוב, וכל ערב שבת היו הולכים לבדוק את כשרות חוטי העירוב סביב העיר, באחת מערבי השבתות שבימות החורף התעצלו האברכים לבדוק את העירוב מחמת הקור הגדול, כשהגיע רבינו לכל מקדש' עצר במילים 'שמחים לשמרו' וחזר על זה שוב ושוב, האברכים הבינו כי בשלהם הסער ומיד ברחו מהשולחן.

אך רבינו אמר למשמשו שיקרא למשגיחים ושאלם אם השגיחו היום על העירוב שיהיה כתיקונו, האברכים החלו להתנצל שהיה קור גדול ולא היה בכוחם ללכת, אמר להם רבינו כי בפעם הזאת הוא מוחל להם אך מעתה יראו לשמור ביתר שאת, כשיצאו מהשולחן ראו כי לא רחוק מביהמ"ד נקרעו חוטי העירוב ויראו העם כי רוח ה' דבר בו.

פעם אחת ביקר רבינו בוויילנא, ועצר על יד אחד מהבתים ברחובה של עיר ובריר טיבו של בית זה, לאחר בירור עלה כי מרן מוהר"א הגדול נתאכסן שם, אף הוא היה פעם אצל הרה"ק מטשארטקוב והראה לו הרה"ק את ביתו, באחד החדרים עצר רבינו ושאל למה משמש חדר זה וענה הרה"ק כי חדר זה הוא המשמש לסוכה.

אלפי אלפים נסעו לרבינו מכל רחבי רוסיה ואף מארץ ישראל נסעו אל רבינו חסידים מפורסמים, ביניהם נמנו הרה"ק ר' דוד צבי שלמה מלעלוב שהיה מצדיקי הדור באותם הימים, כמו כן נסעו אל רבינו צדיקי בית לעכוויטש ממשפחת מלוביצקי, נכדי מרן מוהר"נ מלעכוויטש, ועוד הרבה צדיקים נוספים.

אהבת דודים

בין רבינו לש"ב רבוה"ק שררו קשרי הערצה וידידות מופלאים אשר החלו, עוד בעת היותו ילד רך בשנים כאשר גדל יחד עם מרן אדמו"ר זי"ע כאח. וכפי שכתב מרן הגה"ק מבריייהן זי"ע בהקדמתו לדברי שלום: והתקשרות האהבה אשר היה לו עם דודו הק' מוהר"א ז"ל מקארלין אין לשער ולהעריך, והיו מחבבים ומייקרים זה את זה, זה לזה מפני שהיה דודו, וזה לזה מפני שהיה קשיש מיניה. מסופר כי פעם הזדמנו אדמו"ר ורבינו למקום אחד, וכשהגיעו לאכסניה התעורר ביניהם דו"ד מי מהם יכנס תחילה. רבינו אמר: איר זיינט עלטער - הרי אתם מבוגרים בשנים ותכנסו תחילה, ואדמו"ר ענה לעומתו: דער פעטער זאהל אריין גיין פריער - שהדוד יכנס תחילה, כך נמשך הויכוח זמן מה, עד שנענה אדמו"ר ואמר כי יש לו ראה מחז"ל שהדוד צריך להכנס תחילה, כי אמרו חז"ל: רוב בנים הולכים אחר אחי האם. ואכן נענה רבינו ונכנס תחילה.

אהבתם היתה עצומה, ופעמים רבות נפגשו יחדיו והתעלסו באהבים. מסופר כי פעם אחת שבת מרן אדמו"ר אצל רבינו. במהלך השבת ראה אדמו"ר על שולחנו של רבינו מפה מיוחדת ויקרה, פנה אל רבינו ושאלו: "מה יקר?" - היינו מה מחירה והשיב רבנו: "פופצין גאנצע" - 15 מטבעות. והסבירו חסידים בני בינה כי כוונתו היתה על זמן התיקון הגמור בביאת משיח צדקנו שאז יהיה שמו ית' (א-)

שלם. כן מספר הגה"ק מבריייהן בהקדמתו שם, כי כאשר גבר חוליו של אביו - מרן אדמו"ר האמצעי זי"ע, נסעו הוא ואחיו - מרן אדמו"ר מוהר"א זי"ע לרבינו ששהה אז בלעכוויטש. ולאחר פטירתו של אדמו"ר האמצעי התבטא רבינו בלשונו המשך בעמוד הבא <<<

הק': מיר האבין אים ניט גיקענט (לא הכרנוהו). ומוסיף שם הגה"ק מברייהין: ואם הוא ז"ל שרוח ד' דיבר בו לא הכיר אותו הגם שראה אותו כמה וכמה פעמים, אן מה נענה בתריה.

אף הפליג רבינו על גדולת נשמתו של כ"ק מרן אדמו"ר האמצעי זי"ע כשאמר לבנו הקדוש רבינו הגה"ק מבראהין כשהיה אצלו בשנת האבל על אביו וחפץ לרדת לפני התיבה במוצאי שבת לעילוי נשמת אביו ואמר לו רבינו כי מרן זי"ע כבר איננו זקוק לכך...

אף שאר בני נכדי אדמו"ר היו נוסעים מפעם לפעם להסתופף בצילו של רבינו ולראות את עבודתו בקודש. הגה"ק מברייהין בהגהותיו לספר מדרש פנחס מביא דבר פלא ששמע מדודו הרה"ק רבי נח מהורודישץ זי"ע – בנו של מרן אדמו"ר זי"ע, שראה אצל רבינו בעת סעודת מלוה מלכה במוצאי שבת, כי בעת הזמר "אליהו הנביא" כשהגיעו למילים "אשרי מי שנתן לו שלום והחזיר לו שלום", ראה שרבינו מושיט את ידו תחת השולחן לבנו הרה"ק מוהרא"ש זי"ע. ומסביר שם, כי כנראה היתה בו ברבינו התלבשות אליהו הנביא ורצה לזכות את בנו.

מסופר כי פעם אחת כששב הגה"ק מברייהין זי"ע מנסיעה לרבינו, שאלוהו איך היה שם, ונענה בלשון בעל האקדמות: "הדרא דלא אפשר למפרט בשפוטא". כן מסופר

לויברך דוד' הושלך הס בקהל ונשמע קולו 'יחיד חי העולמים, מלך משובח ומפואר עדי עד שמו הגדול'

בערב ר"ה האחרון של ימי חייו כבר היה תש כוחו והוצרכו לשאתו בכסא מביתו לביהמ"ד בחוסר און בכל גופו, בהגיעו לביהמ"ד שאג כארי: מי לא בריא, חצי הגוף התחתון?! אבל הגוף העליון – כל אבריו מתוקנים ובריאים (היינו אברים הרוחניים), איזה שייכות לנו עם הגוף התחתון, וקם רבינו מלא קומתו וירד לפני התיבה בב' הימים של ראש השנה בלהט קודש.

זכו בני ישראל להנהגתו של רבינו משך ארבעים שנה, וירעם בתום לבבו ונתמלאו שנותיו ביום י"ז סיון שנת תרל"ב, אחר ההסתלקות אמר חתנו הרה"ק מסאדיגורא כי בעצם נמלאו שנותיו של רבינו ביום הולדתו – ער"ח סיון שנמלאו לו שבעים שנה אך העולם היה צריך לתפילותיו עוד י"ז ימים וימי יודע מה פעל באותם הימים...!

בהסתלקותו קרא הרה"ק מצאנו 'נלקח מעמנו הסידור של העולם, כמו"כ אמר הרה"ק מסאדיגורא לחסידים שבאו לנחם את הרבנית – בת רבינו, אחר הלקחה לגנוי מרומים דער יחיד חי העולמים איז דער זעלבער, אבער אזא יחיד חי עולמים חי עולמים ווי דער שווער האט גיזאגט, דאס וועט שוין נישט זיין – הי'חיד חי עולמים' הוא אותו יחיד, אבל 'יחיד חי עולמים כמו שחותני הקדוש אמר – זה כבר לא יהיה...!'

מלך משובח ומפואר

מסירות נפשו בעבודת התפילה מבהילה היתה, בשאגות עצומות כמנהג רבוה"ק ומתוך השתפכות הנפש ודבקות מופלאה, פעם היה אצל רבינו חסיד ממקום אחר שלא הורגל בכגון דא ושאל אותו מדוע הוא צועק, נתן לו רבינו צביטה הגונה וצעק אותו איש, שאלו רבינו 'מה אתה צועק?!' ענה הלה 'כי כואב לי!' אמר לו רבינו 'מיר שרייען אויך ווייל עס טוהט אונז ווייא – אנו צועקים בעומדנו לפני בוראנו כי **כואב לנו**.'

שח אחד מזקני החסידים שדר בסוף ימיו בארה"ק. לאחר פטירת הרה"ק מנעשכזי נסע הוא לרבינו על ר"ה ורבינו עומד לפני ה' בתיבה, ב'ברוך שאמר' נתלהט רבינו ביותר ואחריו כל העם, הזמן חולף והאיש מחכה לסיום הברכה אך אינו שומע את קולו של רבינו כשמסיים הברכה, חשב הוא שמחמת קולם האדיר של אלפי המתפללים לא שמע הוא את סיום הברכה, על כן המשיך להתפלל במתינות אך כשהגיע

כלומר שמקודם היה הענן מתקפל אח"כ אמר משה קומה ה' וגו' ואח"כ תקעו בחצוצרות, והביאור ע"ד העבודה דאיתא מהבעש"ט הק', שמ"ב מסעות בני ישראל מורים על מסעות ומצבים בעבודת היהודי בימי חייו, שבכל מצב צריך להתעלות ולילך ממסע למסע, להתגבר על חלקו החומרי ולדבק נשמתו בהשם יתברך.

על זאת יש שלשה אופנים לעורר לבו להתגבר בעבודתו, האחד בהתעוררות הבאה מלעילא אם בזמנים המקודשים המה שבתות וימים טובים שבהם הקב"ה יוצר המאורות ומעיר נפשות ישראל מתרדמתם לשוב אל ה', ואם בימי חול שאף בהם מתעורר פתאום להתחזק בעבודתו והוא מכח הבת קול שיוצאת בכל יום ומכרות שובו בנים שובבים כידוע מדברי הבעש"ט, ועל זה מורה המסע על פי הקב"ה שברוב חסדו מעורר לבו לילך למסעיו בעבודתו.

השני הוא על ידי הצדיקים אשר בקדושתם מביאים בלב היהודי רצון להיטיב דרכו ולהתחזק בעבודתו, וע"ז מורה המסע על פי משה המה הצדיקים אתפשוותא דמשה בכל דרא, שעל ידם נוסע ומתעלה היהודי לדבק נפשו בהשם יתברך.

והאופן השלישי המובהר מכולם, שמתעורר היהודי בכח עצמו על ידי שמתבונן בחלק נשמתו שלמעלה שכל תשוקתו להידיבק בהשם יתברך כי אין לו שום מניעה מצד ענין גשמי, ומתעורר בתשוקה גדולה שאף חלק נשמתו שלמטה ידבק ביוצרו כחלק שלמעלה, וע"ז מורה הנסיעה על פי חצוצרות שהוא התבוננות האדם בשתי חצי צורות שעל ידי זה מסיע עצמו מעניני החומר לדבק נשמתו בהשם יתברך.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, בהעלותך תשע"ז – אור הגנוז, רעוא דרעיון

פליחה על דין קל וחומר

נחנו בידיך כחומר סלח נא על קל וחומר (זמר המבדיל למוצ"ש).

יש לבאר שקאי על הכתוב בפרשתן (יב, יד) ויאמר ה' אל משה ואביה ירוק ירוק בפניה הלא תכלם שבעת ימים וגו', וברש"י ואם אביה הראה לה פנים זועפות הלא תכלם שבעת ימים ק"ו לשכינה י"ד יום אלא דיו וכו', ועל זאת בקשתנו מהשם יתברך שאף אם חטאנו לפניו זמן זמנים טובא ח"ו, יביט הבורא יתברך בעומק לבנו ויראה רצוננו הפנימי לעשות רצונו ויסלח לנו על כל עוונותינו.

מוצ"ש בהעלותך תשפ"א, פארשפיל להרב אברהם יהושע העשיל שליט"א

דברי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

נעילת חג השבועות

על הלימוד במסגרת החדשה "יודעי תורתך"

אמרו חז"ל (מגילה לב.) כל הקורא בלא נעימה ושונה בלא זמרה עליו הכתוב אומר (יחזקאל כ, כה) וגם אני נתתי להם חוקים לא טובים וגו', כי אם אינו מזמר בלימודו מתוך שמחה סימן הוא שהתורה אצלו היא בחינת חוקים לא טובים ח"ו, שאינו מכיר בגודל חשיבות המתנה שנתן לנו השי"ת, ולכן אין פיו מלא שבח והודיה להקב"ה אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו.

ב"ה היום התחילו בהתחדשות סדר הלימוד במסגרת יודעי תורתך, ואם בכל לימוד יש לאדם לשמוח, שמחה מיוחדת היא כאשר לומדים באופן שזוכים לקנין בלימוד ע"י שמשננים מספר פעמים עד שהדברים מאירים וברורים.

כדאיתא בחז"ל (עירובין נד.) על הפסוק (משלי כב, יח) כי נעים כי תשמרם בבטנך, אימתי דברי תורה הם נעים כאשר תשמרם בבטנך, שעל ידי שלומדים בצורה ברורה ולא מניחים ענין בגמרא לפני שמבינים אותו על בוריו ושוב משננים כמה וכמה פעמים עד שהדברים בבחינת כי תשמרם בבטנך, אזי מרגישים נעימות ונחת רוח בלימוד, ובהמשך דברי הגמרא אימתי תשמרם בבטנך בזמן שיכוננו יחד על שפתך, שעל ידי שמשנן עוד ועוד בשפתו נשמרים הדברים וזוכה לעריבות ידידות התורה.

גרבח

הרה"ח ר' משה ליפיל שליט"א
לרגל השמחה השוויה במעונו
הולדת הנכדה הבכורה

בת זמננו הרב שלמה זלמן קארופמן הי"ו
זוכו לראות רוב נחת מכל יוצ"ח ואף ששון ושמחה ישמעו כמעט כל הימים